

ŠKRAT

„ŠKRAT“ vsako prvo in tretjo soboto
V meseci vsakem razlil bo togoto.

„ŠKRAT“ stane vse leto 3 gld., pola
leta 1 gld. 50 kr., četrt leta 80 kr.

V Ljubljani, dne 7. februarja 1885.

Številka 1. — Tečaj III.

Naročnina in reklamacije naj se pošiljajo
upravnistvu, spisi pa urednistvu v „Na-
rodno Tiskarno“ v Ljubljani.

Nefrankovani dopisi se ne sprejemajo.

Vaške slike.

Želodar.

Takle bil je Želodar. Po leti je delal,
po zimi postopal, pil pa je po leti in
po zimi. Najvišja stvar
na tem sveti mu je
bilo žganje. Govoril je
malo, dokler je bil tre-
zen. A ko je pa le videl
žgano pijačo, tedaj se
mu je zjasnilo zguban-
čeno lice in govoril ter
brbljal je, kakor bi voda
tekla. Trezen bil je pa
malokdaj in zato govo-
ril je mnogo in še pre-
več. Majhen je bil, jako
majhen in glava mu je
lezla zmerom bolj v til-
nik, tako da je na zad-
nje že čisto grbast po-
stal. Kadar se mu je
prikazalo nenadomest-
ljivo žganje, stegnil je
kratki vrat, zbudil ve-
like oči in iz precej ši-
rokih ust pomaljal je
jezik, neprestano miga-
joč z ramama. Izpod ši-
rokokrajnatega klobuka
štrleli so mu dolgi, na
nekaterih mestih že sivi
lasje tjā v daljni svet,
znamenje, da so bili zadnjikrat glajeni
od materine roke. Želodar ni imel nič
svojih in stanovanje bila mu je vsa vas.

Po zimi zaril se je v slamo na kakem
skednji, po leti pa je ležal navadno na

srajco pa je nosil vojaško steklenico, je-
dino imetje na blagu. Brez te ga nismo
nikdar videli. No seveda
bila je večidel prazna,
če tudi še večkrat na-
polnena. Včasih smo gle-
dali Želodarja, kako je
pri žetvi steklenico za-
gnal za lučaj daleč v
svoj razor in priževši do
nje naredil je par po-
žirkov ter zopet pono-
vil lučaj, dokler ste-
klenica ni bila prazna.
„Tako se lahko mnogo
več nažanje“, rekel je.
In on res ni nikdar
žel za določeno dnevno
plačo, ampak plačal mu
je gospodar od množine
snopov.

Vabilo na naročbo.

Dve leti že jezdim po sveti, povsod
Udriham in bijem jih z bičem,
Pristrigel že mnogim sem tičem
Predolgi jeziček, predolgo perot.
Podrl sem že mnogo jih v blato in prah,
Naj bil je Nemskutar, Madžar ali Lah,
Podregnil pa tudi še druge sem spake,
(Zdaj v mislih pa Talmi imam narodnjake),
Katerih ni druž'ga od nog pa do ust,
Kot sama čeljust.
In mnogi že zdaj se britko pokoré,
Storjeni jih grehi skrbé.
A kogar pa z bičem še nisem prismodil,
Naj le še nekoliko porogovili,
Naprej se mi revež že smili,
I zanj bodem pravo pogodil.
Porezal mu bodem ušesa in nos,
Prikrajšal pa tudi jeziček,
Potem pa naj le rogovili še tiček,
Če boče kateremu kos.

Dve leti že jezdim po sveti, povsod
Udriham in bijem jih z bičem,
Pristrigel že mnogim sem tičem
Predolgi jeziček, predolgo perot.
A večkrat moj konj se je že izpodtaknil
In nekdo nam list je izmaknil.
A nov si bom bič zdaj napravil,
Da ž njim bom poredneže davil;

Peró sem si tudi napravil novó,
Ki strah rogoviležem bó.
Jaz, „Škrat“, nisem star, sem še mlad,
A pikal bom hujše kot gad,
Zdravnikov ozdravil nihče ga ne bo. —
Na čilem konjiči bom zdaj priskakljjal,
(Nikoli ne bodem zaspal),
Vsak mesec na prvo in tretjo soboto
Razlil bom togoto.
Prinašal pa bodem stvari,
Katerih nihče niti videl še ni;
Izvrstno zabavre zares humoreske
In pesmi neske.
Pa kaj vam bom tukaj našteval,
Vsak dobil bo, kar bo zahteval,
Samo, da na „Škrata“ se mi naroči
Ter pošlje goldinarje tri;
Kdor hoče ga pa za pol leta imeti,
Mu treba le trideset grošev naštetí;
A damo ga tudi za leta četrt,
Da nam le pokaže mošnjíček odprt
In šestnajst nam grošev odšteje,
Tako „Škrat“ pokaže zobé, se zasmeje.
A zdaj pa pozdravljeni mi ostanite,
Pa hitro na „Škrata“ se mi naročíte.
Čez stirnajst dnij pride številka bodoča,
A zdaj pa se vsem prav lepo priporoča

„ŠKRAT“.

jasnem. In to tudi ni kar si bodi. Nosil
je prtene hlače z nebrojnimi zaplatami
in prtene srajco ki je vedno cvetela. Za

prešlo. V nedeljo na vse zgodaj si je že
udrl piko z žganjem in če ga je kdo
karal, naj se vzdržuje vsaj pred mašo,

odgovoril mu je migaje z ramama: „Saj jaz bi ne, pa ne maram, da bi mi v cerkvi iz ust smrdelo; žganje pa požge po grli tiste smrdeče rastlinice ter poplakne prah, ki se je nabral v spanji po ustni otlini.“ Seveda, priprostemu modrijanu nikdo ni ugovarjal in vsak se mu je smijal. Tako živel je „vaški župan“, kakor smo ga šaljivo nazivali.

Neko jesen v nedeljo po krščanskem nauku nabralo se je precej kmetov pri Gobarji, ki je ljudi s slabo pijačo napajal in z gobami tržil. Seveda tudi Želodarja niso pogrešali. Vnel se je živahen razgovor in kmalu jamó nategovati „vaškega župana“, da naj napravi kak govor. In ta se ni branil govorniške časti. Ker mu je več kmetov napilo ter je tudi kak kozarec vina ali požirek piva spustil po svojem razkavem grlu, imel ga je že precej pod klobukom in čelo je v jedno mer skakalo gori in doli. Še jedenkrat opomnen od pivcev — prositi se je dal Želodar — stegne kolena ter se spravi na klop. V resne gube zgrbanči veli obraz, ostro gleda po hiši, kakor poveljnik pred vojaki, ter spregovori, mahaje umetalno z rokama: „Dragi vaščani! Namenil sem se danes povedati in razložiti, katera pijača je za kmeta. Trojno pijačo je menda Bog odkazal ljudem: vino, pivo in žganje. V sv. pismi beremo, da je Bog že Noetu podaril vinsko trto, da njen sad zmerno uživa. In Noe bil je sv. mož, kateremu se mi ne moremo primerjati. Vino pijó gospod župnik pri daritvi sv. maše in župnik so Kristov namestnik, kateremu mi nismo vredni čevljev odvezati. Zato naj vino pijó samo duhovni. Pivo, katero je baje izmislil neki kralj, tudi ni za nas. Pivo pije naj gospoda, ki mora povsod imeti svoj nos in ki si vedno kaj novega umišlja. In kaj ostane nam, predragi vaščani? — Žganje. To je tista redilna pijača, ki človeka pri težkem deli ojačuje, to je pijačica, ki je po ceni in dobra. Zato zakličem: „Živio spirit!“ Počasi vsedel se je govornik zopet za mizo in zvrnil kozarec. Po hiši pa je zazvenel silen smeh in vsi so čestitali Želodarju, napivajoč mu in k sebi ga vabeč. Ta pa je praznil kozarce, bril norce in ljudi pikal. Slednjič obtičal je brbljavi „župan“ za mizo in ko so ga naganjali, da naj se še jedenkrat spravi na leco, rekel je: „vsake stvari je jedenkrat konec!“ In ko je nek radovednež še hotel zvedeti od njega, od kod mu je ime Želodar, ganil ga ni več ne močni

sunek pod rebra in kmalu čulo se je smrčanje. —

Noč je pogledala skozi okna in vaščani jeli so zapuščati Gobarja in njegovo slabo pijačo. Želodar pa, prebudivši se po krepkem udarci krčmarjevem, seže v žep ter vrže zadnjo desetico na mizo. V duški izpije maselje slivovke, potem pa se skobaca z nogama opletaje iz hiše.

Drugi dan zgodaj šel je Kimovec v mesto; bil je tržen dan. Mahnil jo je po bližnici, ki pelje nad visokim in strmim pečevjem, spodaj pa teče mala reka. Pogledavši v prepad, zapazi, da leži mej skalami človeško truplo. Bil je Želodar, od krvi oblit in — mrtev. Vrnol se je Kimovec povedat to nezgodo in kmalu vedela je vsa vas. „Vaški župan“ in iskren zagovornik žganja padel je sinoči pijan v prepad. Moški so molčali, ženske pa so zaključevale svoje pogovore z vsklikom: Oh, to nesrečno žganje!

Máležev.

Na predvečer Štrukljejevega odhoda.

Oj, v celem mestu luči ni,
Pri Štrukljeji pa še gori;
Po kotih išče optrljago,
Krtači s čevljev si nesnago.
Klobuk, telovnik, hlače, frak
V zaboje tlači siromak;
Okó pa mu rosi solzé,
Solzé svitlé, solzé grenké. —
Oj, jutri bo napočil dan,
Ločitve dan, oj dan neslan.
Odšel bo proč, odšel bo v Beč;
(Gospoda, to ni majhna reč!)
Zato pa mu tekó solzé,
Solzé svitlé, solzé grenké;
Zato pa mu obraz bledí,
Zato se mu pogled temní,
Zato pa brada in mustače
Nocoj so mu kar vse drugače.
Odšel bo proč, odšel bo v Beč;
(Gospoda, to ni majhna reč!)
Pod oknom zbira se krdelo,
Mladó, staró, suhó, debelo,
Vsi v krogu z baklami stojé
Kantato žabjo mu kričé,
A vmes pa jim tekó solzé,
Solzé svitlé, solzé grenké.
Odšel bo proč odšel bo v Beč;
(Gospoda, to ni majhna reč!)
Zato pa solze naj tekó;
Preveč gotovo jih ne bo,
Če tudi gnale dni, noči
Oj, mlinske bodo kamne tri.
Naj le tekó, naj le tekó,
Nikdar ga več nazaj ne bo.

Veseljak.

Veseljak v smešni opravi, s kitaro na hrbtu, lahko vsakaje nastopi.

Tukaj sem! Kamor se človek obrne, povsod vse polno veselih in zadovoljnih ljudi. To je zaslužka! Saj že ne vem, kam bi z denarjem. Eskomptna banka je zaprta, ljubljanske mestne hranilnice pa še tudi ne bo tako skoro. Ljudje pa vedno stokajo in kričé, da so slabi časi, pa se jim obrazi vsled pijače svetijo, kakor svetilnice na sv. Petra predmestji v Ljubljani. To mi ne gre v glavo in pa še nekaj: Zakaj pravijo ljudje, da se premalo zanje skrbi; kaj neki še hočejo? Vse je v redu: blato na tleh, luna na nebu, — kedar je, seveda, — Slovenci pa v nemškem gledališči. Kaj neki še hočejo? Ali morda, da bi jim blato viselo nad glavami, luna se valjala v prahu pod nogami, Slovenci pa po čitalnici rogovilili? O to ne gre. Vsaka reč na svojem mestu. Ko bi bilo vsakemu vse tako povšeči, kakor je meni, pa bi bilo dobro, da ne rečem izvrstno. O, meni je vse prav, samo da bi bil predpust nekoliko daljši, tako na primer, da bi ga bilo vsako leto vsaj kakih šestdeset tednov, potem bi bilo záme dobro, in pa da bi bila vsak dan pustna nedelja, kajti tedaj se ženi vse križem. Ženijo se pa tudi v postu, toda vrabci, vrabci pa imajo svojo „bando“ in tam ni nič záme.

Res je taka! Jaz bi imel tudi letos že srebrno poroko, ko bi se bil pred pet in dvajsetimi leti oženil. Tako pa ni nič. Star sem že, pa moram vender še „ploh vlačiti“. To je še dobro, da ga morajo in ga bodo morali vlačiti tudi še drugi in druge po ženinih hrepeneče dekleta. Vse te bi vam lahko takoj naštel, toda bojim se, da bi me ne izpraskale.

Godec mora biti vedno dobre volje, in zato sem, tudi jaz tak; zdaj pijem, zdaj pojem in tako naprej; le škoda, da bode skoro vsega konec. V postu bom spal ali pa pri Božjem grobu pomaranče sekal. Ha, ha, ha!

Čas je zlato, pravijo, a ko bi bil ves moj čas, kar ga imam, zlato, he! potem bi pa jaz drugače govoril, potem bi bil jaz gospod in moja glava visoka glava — če tudi puhla. Vsaj zdaj je tako učenost gola kost, denar pa svetá vladar! Kaj hočemo, dokler le gre, moramo veselo živeti in pa sem ter tja kako zapeti, in zato bom tudi jaz rajše

Priloga „ŠKRATU“.

zapel, saj povedal sem že, kar mi je na srci sedelo. Poslušajte torej: (Poje:)

Grom in strela, kaj človeka
Vse na sveti doleti;
Zdaj že vsaka se pokveka
Kot učenj mož časti.
Ta šopiri se, ponosen,
Kakor v mlaki krokodil,
Da še tepcu je neznosen
Človek tak, o Bog se vsmil!

Pa pustimo učenjaka,
Ponarjenega zares;
Druzega poglejmo spaka,
Ki v oči nas bode vmes:
To pa je neumna goska,
Se s plavicami krasi;
Da bi bila bolj gosposka
S traki lišpa si kosti.

Na Dolenjskem je rojena,
Da, še daleč ne od tod,
Na Gorenjskem pa vzgojena,
Kar že znano je povsod.
Tam doma se čevljev „flika“,
Zadaj zdaj in zdaj od spred;
Njo pa le hoditi mika
Čevlje trgati na led.

Rad zapel bi Vam še eno,
Toda, žal! da je ne smem;
Da sedel bi zapuščeno
Pod ključalnico, to vem.
Saj bo kmalu konec pusta
In pa konec veselje,
Bolje torej prst na usta,
Kot z beričem iti vstric.

LISTEK.

Pismo gospej N. N.

Milostljiva gospa! Ko sem Vam pri slovesu obljubil pisati, nisem si mislil, da bode moj „postillon d' amour“ — „Škrat“. Tudi vi se tega menda niste nadejali. Saj se pa tudi malokrat človek nadeja tega, kar mu prinese prihodnjost. Tako se je g. Štruklje nadejal, da se bode vsedel na prazni stol Pirkerjev, toda Štruklje je obračal, a minister Conrad pa obrnil in naš elastični, z „elegantnim rapirjem“ (z drenovo gorjačo! Op. stavčeva) se boreči Štruklje moral jo je odkuriti iz Ljubljane na Dunaj. Isto tako se tudi delničarji kranjske eskomptne banke niso nadejali, da jim bode Zenari letos tako dividendo izplačal, in da bode sam sebe zdravil

s praškom, katerega je izumil Bertold Schwarz.

Toda, milostljiva, tudi meni se tako godi, tudi meni bije gola proza tega življenja v obraz, kamor koli se obrnem. Tako sedel sem včeraj pri toplej peči, pušič cigareto in spominal sem se onih nepozabljivih trenutkov, ko sem, sedeč pri Vaših nogah, zrl Vam v oko in držal sukanec, katerega ste vili v klopčiček. Kako sem bil tedaj zamaknjen v Vaši lepi ročici, s katerimi ste tako gracijozno držali nit in jo ovijali okrog orehove lupine; skozi odprto okno pa je prinašal večerni vetrič omamljive vonjave iz parkovih gredic in iz bližnjega gozda so nama donele na uho sladkotužne melodije drobnega slavca.

Na te in ednake trenutke, milostljiva gospa, mislil sem, gledajoč v kolo-barčke cigaretnega dima, — sanjal sem. O čem? vprašali bodete in v duhu vidim na Vaših sladkih, rožnih ustnicah igrati oni zapeljivi smehljaj, kateri mi je že toliko srčnega gorja prouzročil. — O čem sem sanjal?

„Ein Fichtenbaum steht einsam
Im Norden — — — — —
Er träumt von einer Palme
— — — — —“

Iz teh poetičnih sanj prebudi me dečko krojačev, pomolivši mi pod nos — neplačani račun!

Gospa! To je gola, surova proza, katera preganja ubogi človeški rod po vsej solznej dolini pri vsakem koraku, kamor se obrne.

„Es dreht sich wie ein Kreisel fort,
Es hilft zu Nichts, in Einem Wort —
Der Zopf, der hängt ihm hinten.“

Tako nekako poje nemški pesnik Chamisso in s temi besedami končati hočem svoje prvo pismo.

Poljubujoč Vam nežno ročico, ostajem Vaš
Skalca.

PESMI.

Allá dentro de ti mismo
— — — — — me quiero.
Un Ingenio de está Corte.

Ljubica môja je deva ponósna,
Tvrdo prikriva ljubézni si vlást.
Prsa se dvigajo jej neizprósna,
Gíblje ponósno se bujna jej rást.

Toda zvečer li svetilko si pihne,
Srce provéje jej rahel nemír,
Néžna ljubezen jej dušo navdihne,
Prsa širi hrepenenje jej v šír.

Presédalka je pusta:
Da deneš tvrdo v usta.
Vzbudi ti zopern gnus.
A v léžo jo umèkni,
Dva dni je ne dotékni —
Zmehni ti v slasten vkus

Tvrdi so déve stvóri:
Poklanjaj se jej, „dvóri“ —
Ošabno zrè tvoj žar.
Dva dni jo pusti mirno,
Obnašaj se preširno,
Zmehni, vso dá se v dár.

Čivkoslav Lažan.

E. Wawreczka

končal je svoje življenje z revolverjem, da se nad njim izpolnijo besede: „Kdor z revolverjem okoli hodi, skozi revolver okoli pride“. Kajti pri osnovitvi Maverlske „Ortsgruppe“ imel je revolver odvažno ulogo. Takrat rogovilili so Kočevci s svojimi revolverji okolu, brezplačno pivo razburilo jim je namreč možjane, da niso vedeli, bi li igrali „hoch“ ali „nieder“, in ko se je stvar razglasila v slovenskem dnevniku, čul se je glasen krik „križajte ga!“ — Takrat se je mislilo, ali vsaj želelo, da ima Wawreczka prav, danes pa bode ta želja marsikoga skominjala, ako je sploh pri njem skomina še mogoča. Konec njegovega življenja, ali kakor je sam pisal: „Das letzte Kapitel aus dem Roman meines Lebens“ je marsikateremu gospodu glasen „dementi“.

Ne bi'i bi pisali niti črke o zloglasnem Wawreczki, a prisilila nas je k temu nemška in nemčurska družba, ki brezstidno po javnih lokalih naglaša, da je Wawreczka bil dober inteligen ten uradnik, da se je samo zaradi tega usmrtil, ker ni postal davčni nadzornik in je bil vsled tega na svojej časti žaljen.

Nemška in nemčurska družba mora pač gojiti čudne, obžalovanja vredne pojme o dobrem inteligen t nem uradniku in o žaljenej časti v občé.

Radi bi znali, kako bode družba ta zagovarjala mnogovrstne izgrede samomorilca Wawrecke? Ako je človek, ki je s svojimi drugovi okolu cerkve na Šmarni gori nag hodil v veliko pohujšanje pobožnega občinstva, ki je toliko in toliko novcev izneveril, nakupičil toliko dolgog, da ni imel več poguma, dalje boriti se za svoj obstanek, — človek, o katerem bi se moglo napisati še veliko strani — v očeh Nemcev in nemškutarjev še vedno dober uradnik, potem

smo jako radovedni, kakšen mora biti v nemčurskih krogih slab uradnik. Žalostna mora biti inteligenca po takih pojedincih zastopana!

Kar se pa tiče imenovanja nadzornikom, kažejo vsi nemčurski kričači, da o tem nimajo niti toliko pojma, kakor o španjskih vaseh. Sicer bi jim moralo znano biti, da je za davčnega nadzornika „conditio sine qua non“, da mora biti jurist. Wawreczka pa je sicer svoje burke uganjal v kazini ljubljanskej in v Černomlji, nič manj tudi v Maverli, a s tem še ni postal jurist. Nemški šulferein ima veliko pravic, juristov pa vendar še ne dela. Zatorej so vse govorice o „gekränktes Ehrgefühl“, „Praetirung“, i. t. d. le znamenja, da dotični Nемеc ali pa nemčur prej govori predno misli. Wawreczka ni bil jurist, torej ni niti mogel misliti, na nadzornikovo mesto, kajti časi so minuli, ko se je od kopača kvišku plezalo po uradniški lestvici.

Nemčurska gospoda naj nas dalje v tej zadevi ne izzivlje, sicer smo primorani povedati še kaj več. Za danes stavimo jim samo tri mejnike: Achtschin, Zenari in Wawreczka. Ko bi to ne zadostovalo, bomo jim drage volje postregli še z drugo stvarino.

Razprodaja.

Zaradi nepričakovano nagle selitve, oziroma koncentracije v ozadje vsled ponesrečenega skoka s devetega na šesti dijetni klin razprodajo se, pod normalno ceno, dà! za 50% ceneje, kakor so se prvotno bile nakupile, naslednje reči:

„Elegantni papir“, nekoliko skrhan sicer, a jako pripraven za sekanje zeljskih glav, repe, korenja, buč i. t. d.;

„mučenišk venec“ iz bezgovega stržena, precej razpleten, ali še vedno rabljiv za ptičje gnezdo, na pr. za kakega „čuka“ ali „srakopera“;

tako imenovan „Schimpfleksikon“ najnovjše izdaje, jako pomnožen in zabeljen z najgenijalnejšimi psovkami; rabil bi posebno urednikom kakega uradno-spravljalivega lista, recimo v „Blatnej vasi“;

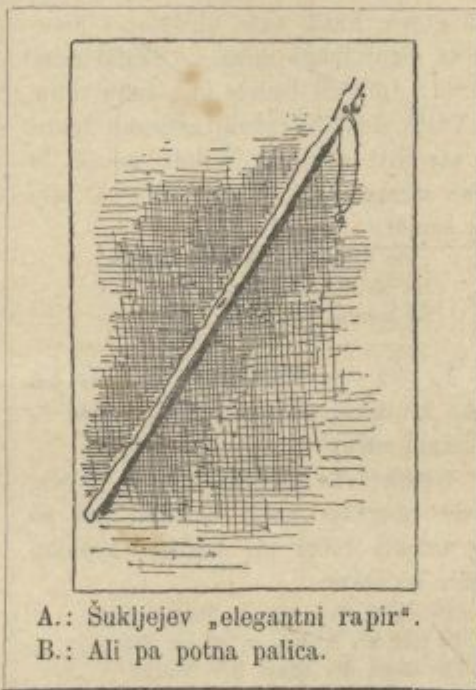
troje „navdušenih, po obliki dovršenih govorov“, prvotno namenjenih za nek volilni shod v Krški vasi ali ka-li; ti govori bi bili posebno prikladni za mlade, elastične in resne politike in take, ki po tem koprniyo;

petero „plütvih“ s številkami pisanih uvodnih člankov sestavljenih nalašč kot za-

mašek „zevajočih predalov“, recimo ob nenavzočnosti univerzalno-genijalnega redacteurja en chef; uradni uredniki imajo prednost do njih;

stotero „vodenih listkov“, elegantnopedantno rubrikovanih z genijalno izmišljenimi napisi, kakor: „Kranjci po nohtovih“, izvirnostatiščno prepisana študija od kabinetnega statistika turškega Hila-a-hal-a; ali pa: „Harem v Rovtah“ po slavni izvirnikih kaligrafski prepisana proučevanja od elastičnega našega specialista Van of the Hrv; posebno priporočljivo berilo za pražne ketorice itd. itd.

Razen teh predmetov je na prodaj: „Molzna krava“, „šavramavra“, Dunajskega plemena, sicer že precej podo-

A.: Šukljejev „elegantni papir“.
B.: Ali pa potna palica.

jena, ali njeno mleko je izvrstno zdravilo za — jetične na možjanih; bila bi priporočati za kako „literarno hiralnico“; ali ka-li?

tele od te krave, junček, deset mesecev star (skotilo se je šest ur pred letošnjim prestopnim dnevom); zdaj sicer nekoliko shujšano, ali bi se dalo porabiti za oplemenjenje domače živine v Kravji dolini. Za jasli te molzne krave s teletom kazalo bi ob enem kupiti nalašč za nju izdelane tako imenovane: „zevajoče predale“; načrt in vzorec teh jaslij je razviden na 1. 2. in 3. strani 241. številke „Ljubljanskega lista“, katerega slavno uredništvo iz prijaznosti pové brezplačno ali pa tudi ne, cene vseh teh navedenih reči. In še nekaj! Ob enem se proda: nekoliko „elastičnih stolov“, preostalih pri nekem „samohvalnokadilnem“ klubu.

„Kadilnica“ nekoliko vegasta in zmečkana, ali še vedno rabljiva za — desinficiranje „radikalnega fanatizma“; „Časnikarsk lopar“, kaj pripraven za ometavanje z blatom; zlasti raznih narodnih društev in doslednih značajev. Kot nameček k tem predmetom dobi vsak kupec: smrekovo gorjačo, vile senene in guojene, dobro okovane, predpustno krinko à la „zaripljeni obrazi z bolščečimi očmi“ in črnorumenimi naočniki, gumielastične podkladke na kolena za klečeplazenje ob moledovanji za kako službo in še mnogo drugih elegantno interesantnih stvari, o katerih se vsem zaslepljenim radikalcem niti ne sanja.

„Ljubljanskemu buteljnu.“

„Ljubljanski butelj“ se nekaj repenči in onega nad profesorjem, oziroma ravnateljem Šumanom, češ, da ni družega spisal, nego članek o Slovencih. Modrijanom in pismoukom omenjenega glasila bodi prvič povedano, da je gosp. Šuman spisal dve slovnici, jako veliko člankov in razprav, a da, ko bi vsega tega ne bilo, bi se vendar na tak način ne smelo napadati novega prišleca, posebno zaradi tega ne, ker nikjer ni pogoj stavljen, da bi moral gimnazijski ravnatelj imeti že toliko in toliko gotovih del, ampak ker treba gledati na pedagoško sposobnost. Drugič in zadnjič pa zavrremo „Ljubljanskega buteljna“ patrone s tem, da gg. dr. Schaffer in Schrey, kolikor nam znano, do sedaj nista spisala še ničesar, najmanje pa kaj epohalnega, a vendar si usojata pri vsakej priliki prvo in odločilno besedo. Torej najprej bruno iz lastnega očesa, potem še le pezdir iz očesa svojega bližnjega!

Ljubljana. Tu in v okolici velika povodenj. (Morebiti vsled solz, ktere se pretakajo zaradi Štrukljejevega odhoda. Uredn.)

Trst. Mestni zbor je sklenil ustanoviti v Trstu slovensko vseučilišče. Na magistratu vihra belomodrorudeča zastava.

Celje. „Kmetški prijatelj“ prinaša poziv na nabiranje prostovoljnih darov za slovenski otroški vrt v Celji. Nemčurji donašajo ogromne svote v ta namen.

Laški trg. Pivovarnar Larisch je pristopil kot ustanovnik k vsem narodnim društvom, katerih sedež se nabaja v našem trgu.

Pariz. Francoski senat je izvolil Bismarcka za častnega predsednika

Berlin. Bismarck namerja nemškemu „Reichsratu“ obesiti Tirasovo nagobčnico.

Kong-Kong. Vladar nebeškega kraljestva je imenoval Štrukljeja in še nekoga (drugo ime je tako slabo pisano, da ga ne moremo brati. Uredn.) mandarinom prve vrste. (K temu škratogramu dostavljamo, da si je Štruklje že naročil pri nekem ljubljanskem briveci tri metre dolgo kito. Uredn.)

POGOVORI.

Janez (odhajajoč na vojsko tolaži jokajočo mater): „Predno preteče leto dnij, vrnil se bodem s sovražnikovo glavo zopet vam v naročje.“

Mati: „O, dragi Janez! Da se le vrneš iz boja, če tudi brez glave.“

Mati pobračevši otroka, ki je padel s stola, biti vsa vesela svojemu oprogu pripovedovati to novico.

Oče: „Ali je to tebi v veselje, ako najino dete pade in se pobije?“

Mati: „Pomisli vendar; dete je komaj jedno leto staro in je že tako prebrisan, da kar samo s stola pade.“

Učitelj (učencu na lestvi visečemu): „Le previdno in z glavo, da se kaj ne poškoduješ.“

(Učenec se spusti z lestve na glavo ter vzdibuje in toži, da ga boli.)

Učitelj: „Ali te nisem svaril, da delaj previdno in z glavo?“

Učenec: „Saj ravno zato me boli, ker sem padel z glavo na tla.“

O potresu v Španiji, vsled katerega se je zemlja na večih krajih razpočila, govorili so v prijateljski družbi v gostilni: „Jaz sem že davnaj vedel, da mora tako priti,“ oglasi se prijatelj D., kateri je bil znan kot dovtipnež. „Kako to?“ vprašajo vsi zavzeti. — „Prav naravno. V šestih dneh izgotoviti tako velikansko delo kakor je naša zemlja, — gotovo ne more biti trpežna in mora iti narazen,“ odgovori nam D.

A.: Kak razloček je mej Starčevičevci na Hrvatskem in mej nezavisno stranko na Slovenskem, katerej vladna glasila tako rada očitajo, da je radikalna?

B.: Starčevičevci so zares radikalni. Imenujejo se **stranka prava**. Slovenski nezavisnjaki sicer niso radikalni, vsekako pa **prava stranka**.

Janez: „Kaj praviš, v katerem letu sem že jaz?“

Jože: „Jaz bi rekel v šestdesetem.“

Janez: „Ne boš, Jože. V petinosemdesetem.“

Jože: „Kako to? Saj ne izgledaš še tako star.“

Janez: „Saj smo vsi v petinosemdesetem. Ali nemamo 1885. leto.“

„Ko bi vendar moj mož umrl,“ vzdihnila je neka žena.

„Zakaj pa?“ vpraša jo druga.

„Potem bi vsaj vedela, kje se nahaja po noči.“

Sodnik (krvavcu): „Kako si tolmačite geslo krvavcev: „Aug' um Aug', Zahn um Zahn?“

Krvavec: „To je naravno: ako mene kdo ubije, ubiti smem takoj tudi jaz njega.“

A.: „Kje je največ nedolžnih?“

B.: „Na ljubljanskem gradu.“

A.: „Kako to?“

B.: „Le vprašaj kaznence po vrsti, zakaj so zaprti, vsak ti poreče, da je nedolžen. Torej so vsi nedolžni.“

A.: „Bodeš li šla na „Sokolovo maškardino?“

B.: „To se ve in še maskovana!“

A.: „Ali smem vprašati, kako?“

B.: „V podobi „klepetca“.

A.: „Ali pa „klepetulje!“

A.: „Kako vam to vino ugaja?“

B.: „Tako, tako! Pri jedi je dobro.“

A.: „Priznajem; toda pri pijači je slabo.“

Gospod (gospodičini na plesi): „Smem prositi, gospodičina?“

Gospodičina: „Z vami bi že plesala, ko bi imeli rokovice.“

Gospod: „To je malost, gospodičina, po plesu si bodem tako roke umil.“

A.: „Ko bi bil jaz na tvojem mestu, dal bi sina v šolo, kajti on ima dobro glavo.“

B.: „Kako to veš?“

A.: „Ko bi katerega družega tako pretepali, kakor so tvojega sina, gotovo bi mu razbili glavo, a njemu je niso.“

A.: „Ali že veš, da sem poslal svojega sina na ljubljansko vseučilišče?“

B.: „Pojdi, pojdi! Ljubljančani sami nimajo vseučilišča.“

A.: O, pač. Pri črevljarskem mojstri T. se učenec lahko vsemu priučil, na primer: kubati, pestovati in naposled tudi črevlje krpiti. Na to vseučilišče poslal sem tudi jaz svojega sina.“

Po Zenarijevi smrti.

(Pogovor mej dvama zajcema.)

A.: Hvala Bogu, nobenega našega rodu ne bode ta Lah več ustrelil!

B.: Kaj ustrelil? Tudi pojedil ne bode nobenega več.

DROBIŽ.

Nemškutarija vsa potrta,
Eskomptna banka je zaprta,
Kazinskega salona streha pod snegom
udrta,

Narodnost z „Ljubljanskim Listom“
podprta.

Kadar na svete Agate dan sneži ali de-
žuje,

Doma za pečjo „Škrat“ dovtipe kuje.

Kadar na Silvestrov večer nemčur ro-
govili,

Po njem „Škrat“ udriha, da se vsakemu
smili.

Kadar na svete Jederti dan kdo Sloven-
cev išče,

Potrudi naj se kar v nemško gledališče.

Kadar je na pustni večer Kazina polna,
Na pepelnico je marsikatera nemčurska
glava bolna.

LISTNICA.

Odgovor: „Škrata“ zadnja številka lanskega leta konfiskovana. — Gosp. J. V. v L. pri R. Prejeli; prihodnjič pride na vrsto. Hvala! Pošljite nam skoro zopet kaj.

Gosp. G. S. v M. Preostro! Treba nam je paziti, da ga ne tiskamo samo za državnega pravdnika.

Sedanja ženska noša je jako prikladna in praktična, kakor kaže ta podoba.

Navadno teleta po dva meseca sesajo. To tele pa vleče že leta in leta, a nikdo ne misli, da bi se odstavilo.

Toda pri preiskavanji mitničar vidi, da ni samo strah na sredi otel.

„Vesele praznike, ljubi mož!“ — „Da, praznike. V mojem žepu bo skoro največji praznik?“

Današnja številko smo poslali vsem onim častitim rodoljubom slovenskim, o katerih smo preverjeni, da nas bodo podpirali z mnogobrojnim naročanjem, drugo številko pa dobodo le oni, kateri nam pošljejo naročnino vsaj za četrto leto; kdor bi pa ne želel dobivati „ŠKRATA“, blagovoli naj nam ga vrni, ter zapiše na zavitek: „Nazaj“.

„ŠKRAT“ bode odslej izhajal redno vsako prvo in tretjo soboto v meseci ter prinašal na štirih straneh izvirne humoreske in druge daljše zabavne spise, kakor tudi komične prizore, s katerimi upamo ustrezati slavnim čitalnicam in drugim narodnim društvom o snovanju zabavnih programov; nadalje izvirne pesmi, dovtipe, podobe in drugo zabavno drobnjavo.

Za mesec januar odškodovali bodemo častite naročnike s štirimi prilogami, ako bi pa bila med letom katera številka konfiskovana, priložili bodemo prihodnji številki štiri strani obsežno prilogo in tako bodo častiti naročniki brez škode.

Še jedenkrat pozivljamo torej vse častite rodoljube slovenske, da nas podpirajo z mnogobrojnim naročanjem ter uplivnim priporočilom.

„ŠKRAT.“